

שיעור קנה

מל"ת עה. עו. מ"ע כד. מל"ת סט. ע. עא.

מצוה עה שהזהיר כהן טמא מעבוד, והוא אמרו יתברך לכהנים ויגזרו מקדשי בני ישראל. ובתשיעי מסנהדרין (דף פ"ג:) אמרו מנין לכהן טמא ששמש שהוא במיתה דכתיב דבר אל אהרן ואל בניו ויגזרו, ואמר במקום אחר ומתו בו כי יחללוהו, וכמו שהחלול ההוא הוא במיתה בידי שמים כן הוא, אמרו ולא יחללו את שם קדשי ואם חלל ועבד בטומאה חייב מיתה בידי שמים. (אמור אל הכהנים, הלכות ביאת מקדש פ"ד):

מצוה עו שהזהיר הכהן טבול יום מעבוד אע"פ שטהר עד שיעריב שמשו. והוא אמרו בכהנים ולא יחללו שם אלהיהם, והעובר על לאו זה חייב מיתה בידי שמים, ולא בא בו כתוב מבואר בתורה אבל הוא מקובל, וכהן טבול יום ששמש חייב מיתה. ובפ"ט בסנהדרין (שם) אמרו בפירוש קדושים יהיו לאלהיהם ולא יחללו אם אינו ענין לטמא בעבודה שכבר התבאר תנהו ענין לטבול יום ששמש ויליף חלול חלול ומנו אותו בכלל מחוייבי מיתה. (אמור, שם):

מצוה כד היא שצוה הכהנים לרחוץ ידיהם ורגליהם כל זמן שיצטרכו להכנס בהיכל ולעבוד עבודה, וזו היא קדוש ידים ורגלים, והוא אמרו יתעלה ורחצו אהרן ובניו את ידיהם ואת רגליהם בבאם אל אהל מועד. ומצות עשה זו יתחייב העובר עליה מיתה בידי שמים, רוצה לומר שכהן ששמש במקדש בלא קדוש ידים ורגלים חייב מיתה בידי שמים והוא אמרו יתברך שמו ירחצו מים ולא ימותו. וכבר נתבאר משפטי מצוה זו בשלמות בשני מזבחים. (כי תשא, הלכות ביאת המקדש פרק ח'):

מצוה סט שהזהיר כהן בעל מום מהכנס למקדש, רוצה לומר (ס"א בין) המזבח ובין האולם והמזבח וההיכל. והוא אמרו אך אל הפרכת לא יבא. וכבר התבאר בסוף טהרות (כלים פ"א) שבין האולם והמזבח עם כל ההיכל נאסרה כניסתו על בעלי מומין ופרועי ראש. וכבר התבאר גם כן בספרי ששני לאוין אלו הן אל הפרכת לא יבא ואל המזבח לא יגש לא יספיק אחד מהם בלתי האחר וששניהם יחד להשלמת הדין בענין אחד, והוא הגבלת המקום האסור עליהם ליכנס בו. וכל זמן שיכנס אחד מהם לפניו מן המזבח שלא לעבוד לוקה. (אמור אל הכהנים, שם פ"ו):

מצוה ע שהזהיר בעל מום קבוע שלא לעבוד, והוא אמרו יתברך איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב, רוצה לומר לא יקרב לעבודה. וכל זמן שעבד בעל מום ילקה. וכן הוא בספרא אין בעל מום במיתה אלא באזהרה. (אמור אל הכהנים, הלכות ביאת המקדש פ"ו):

מצוה עא שהזהיר בעל מום עובר שלא לעבוד כל זמן שהמום בו כמו הגרב והילפת והדומה להם מהמומים העוברים. והוא אמרו יתברך כי כל איש אשר יהיה בו מום לא יקרב. ולשון ספרי איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום אין לי אלא מום קבוע מום עובר מנין תלמוד לומר כי כל איש אשר בו מום לא יקרב. מי שעבר ועבד במום עובר לוקה. וכבר התבאר משפטי מומים עוברים וקבועים בשביעי מבכורות. (שם, שם פ"ז):